

Manuál zralé ženy

Měla jsem velké plány. Že napíšu manuál pro zralé ženy, protože jsem sama zralá a vím nejlíp, co zralé ženy potřebují. Pak jsem si ale uvědomila, jak je to strašně nesympatické. Jak jsem si protivná, jak předstírám, že je nádherné stárnout a že to jde s elegantním úsměvem. Nejde mi to od srdce. Nechce se mi vůbec psát o tom, čeho se vyvarovat, protože se mi nechce přiznat, že už toho mám poměrně dost za sebou. Takže jsem opustila svůj záměr a nakonec jsem se rozhodla, že napíšu jen pár postřehů na téma zralost.

1. rada

Jednou jsem někam napsala, že když se řekne slovo „zralý“, tak mi to připomíná sýr, u kterého je nejvyšší čas ho zkonzumovat. Pořád si to myslím. Prostudovala jsem si ale na googlu dlouhý článek o sýrech a vím, že některé zrají jen pár dnů a některým to trvá skoro sto let.

Vím, že někdo zralé sýry miluje a je ochoten za ně vydat velké peníze. Neplatí ani tak za výraznou chuť, ale za všechny ty okamžiky, kdy sýr potřeboval péči a ubytování.

No... nelze brát doslova, že ženy jsou sýry, ale jedno poučení z toho jasně vyplývá. Když už jste zralá, musíte být drahá! Za všechny ty odžité roky, všechny okamžiky radosti i starostí se prostě musí dobře zaplatit! A tak tvrdím:

*Stáří miň bolí,
když se do vás solí!!!*

Samozřejmě že ideální je najít si na solení šarmantního rentiéra. Málokteré mé přítelkyni se to podařilo. Většina z nich sama svýma pacičkama hrabe jak zběsilá, aby se jí žilo slušně. A právě vám (nám) s pacičkama upracovanými až na loketní kost upřímně doporučuji, abyste (abychom) si uvědomily, že to, že už nejste (nejsme) v rozpuku, znamená, že se to musí oslavit! (A třeba i osladit! Ta kampaň proti cukru už mě rozčiluje! Samozřejmě že věřím vědcům a lékařům, ale moje máma si, kromě čtyř let v době války, sladila kávu pěti kostkami cukru až do svých pětadevadesáti.) Doufám, že jsem se vyjádřila srozumitelně. Když zkrátka nemáte (nemáme) rentiéra, tak do sebe musíme solit samy!

Už jsem se někde zmínila, jak jsem se jednou setkala s jednou známou herečkou a vyprávěla

jsem jí, jak mne šíleně vyčerpá let do Ameriky, když jsem jela na promoci syna. Ta herečka řekla: „A tys letěla ekonomickou třídou?“

Odpověděla jsem: „Samozřejmě. Vždyť business class je šíleně drahá!“ A herečka se zasmála: „Aha. Chápu. Ty šetříš, aby mohly létat v business class tvoje děti!“

2. rada

Co dál bych mohla prozradit chytrého, abychom se cítily líp, i když náš narozeninový dort se svíčkami připomíná hřbitov o dušičkách? No... asi to, že jsem se nedávno sešla se svou kamarádkou. Je dost majetná, a proto mne pozvala do Vídně do luxusního hotelu, kde hrál v baru snědý pianista. Má kamarádka Gábina byla čerstvě po návštěvě kliniky plastické chirurgie, měla po liposukci figurku jako panenka Barbie, obličej hladký jako vymrzlý Eskymáček a dávala mi to sežrat. Říkala, že prožila hodně bolesti, ale že když se na sebe podívá do zrcadla, tak ví, že to stálo za to.

Gábina mluvila dost nahlas, ale já jsem jí přesto občas úplně nerozuměla. Trochu huhlala, napadlo mne, že je to asi tím, že jí botoxem napíchnuté rty zatarasily nosní dírky.

Gábina říkala, že když žena dosáhne určitého věku, že zkrátka nemá jinou šanci než na sobě začít pracovat. Že musí cvičit, plavat, krémovat se

a musí být na ní vidět, že sex je hlavním tématem její existence. Připadala jsem si vedle ní asi jako mísa tvarohu, který někdo umíchal na koláč už velice dávno a zapomněl ho v koutě na kuchyňské lince. Snědý muž u piana na Gábinu civěl. Gábina se pýřila. „Cítím se fakt jako holka!“ řekla laškovně a odskočila si na toaletu. Při zmenšování boků jí asi zmenšili i močový měchýř, protože to bylo během hodiny už potřetí. A když se za ní zabouchly dveře, tak na mne snědý pianista mrkl a řekl: „Moc se snaží vypadat mladá, ale... mohu vás pozvat na skleničku?“

Odmítla jsem cikánského barona, a i když Gábina mlela o tom, jak váží stejně jako ve dvaceti a jak je fajn chodit s umělými ňadry bez podprsenky, tak jsem jí nezáviděla. Bylo mi jí trochu líto. Došlo mi totiž, že:

*Skalpel nepomůže,
když už nejsi mladá kůže!*

Nechci, abyste si mysleli, že brojím proti plastickým operacím. Vůbec ne! Zaprvé, ať si každý dělá, co chce, a zadruhé věřím, že někomu skutečně psychicky pomůže, když si nechá odstranit podbradek a narovnat nos. Mám na mysli tu plastickou štvanicí za ubíhajícími roky. Všimla jsem si, že většina uměle vytvořených mladic má uštvaný výraz. Jako by je někdo honil. Jenže ať běží s vyděšenýma očima s nehybnými víčky

od jednoho operačního stolu k druhému, svou dřívější krásu stejně nenaleznou.

Když už mluvím o běhání, tak na sebe prásknu, že už jen při formulaci tohoto slova se mi dělá špatně. Často když jedu za deště autem, kde zabírám pohodlně celé sedadlo, sleduju vychrtlé běžce, jak z posledních sil lapají po dechu, jak se motají v křečích, ale přesto běží, musí běžet, k cíli, kde konečně získají tu správnou kondičku. Nevěřím, že na běhání je něco výrazně zdravého. Jsem pouze ochotna přiznat, že v případě nějakého ohrožení, kdyby se třeba na nás řítila vlna tsunami, že by na tom chroničtí běžci byli lépe než já.

Emil Zátopek, když běžel olympijský maraton, vypadal, jako by mlel z posledního. Pak byli všichni v šoku, když si šel pro zlatou medaili. Jenže... dostanou běžci něco za své utrpení? Říká se, že svalnaté nohy, lepší dech... Hm. Když mi bylo patnáct, šla jsem pro mého otce do hospody. Klábosil tam s nějakým starcem a vyšlo najevo, že je to aktivní atlet. „Pořád běhám!“ sípal kmet. „Každý den čtyři kilometry. A to mi už bude šedesát!“

Můj otec si položil prst na ústa, nechtěl, abych ho prozradila.

„Blahopřeju vám, že o sebe tak dbáte!“ řekl můj sedmdesátiletý, černovlasý, temperamentní otec, vypil dvě deci vína téměř na ex a zapálil si svou padesátou cigaretu.

Probůh! Abyste si nemysleli, že propaguji alkohol, nikotin a hovění si v křesle. Vůbec ne, chci jen naznačit, že urputná honba málokdy skončí se zeleným diamantem. (*Honba za diamantem* je můj oblíbený film o romantické spisovatelce, která najde toho pravého!)

3. rada

Zakázala bych konverzaci o hormonech! V jakémkoliv věku! Když je člověk mladý, nemá o hormonech diskutovat, má je nechat jednat, a když už vejde do dob, kdy je mu milejší posedět nad sklenkou než si namáhat záda při náročné erotice (notabene když není s kým), tak nemá cenu hovořit o tom, co neexistuje. Hormony jsou prostě strašlivě nepřitažlivé a občas žasnu, s jakou masochistickou vášní svěřují zralé krásky vyoraným mužům podrobnosti o stavu svého neplodného těla. To je hrozná blbost! Muži přece takové věci vůbec nepotřebují vědět! Oni to dokonce ani vědět nechtějí! A ženy vzájemně si takové věci vyprávět nemusejí, protože je znají. A když to neznají, tak nemá cenu je strašit. Vzpomněla jsem si na jednu dámu, s kterou jsme se potkaly ve Španělsku. Každý den jsme tam dostávaly dost exotické večere a dáma nám každé ráno na pláži líčila podrobně, jak pokrm putoval jejími útroby k cílové rovince, kterou rozmanitě opouštěl.